

i det Haab, at Vejret havde bedret sig; og efterhaanden som Tiden nærmede sig, da hun plejede at spasere, voksede hendes Frygt for, at han skulde kunne misforstaa hendes Udeblivelse.

I sidste Øjeblik fandt hun paa den Udvej at telefonere til ham fra en Forretning. Hurtigt tog hun sin Regnkappe paa og forklarede Moderen, der sad i Dagligstuen, at hun maatte over til Boghandleren for at købe Brevpapir.

Han genkendte straks hendes Stemme i Telefonen og sagde:

„Tør jeg virkelig tro, at det er Dem?“

„Ja, jeg har villet forhindre, at De gik ud og forkølede Dem i det skrækelige Vejr.“

„Jeg staar netop med Tøjet paa. Jeg synes ikke, Vejret er saa slemt.“

„Jo, jeg bliver hjemme idag.“

„Hvornaar skal jeg da se Dem?“

„Imorgen, tænker jeg!“

„Men der er saa forfærdelig længe til imorgen!“

Det syntes ogsaa Jytte nu, da hun følte sig ham saa nær, og hun fandt igen paa Raad. Hun vidste, at hendes Mor om Aftenen skulde til Fødselsdagsselskab hos en gammel Veninde paa Frederiksberg. Hun vilde da kunne gaa i Teatret uden at risikere et eller andet paatvunget Følgeskab, og det blev aftalt, at From efter Forestillingens Slutning skulde træffe hende udenfor Sideindgangen og følge hende hjem.

Om Eftermiddagen, da Vejret bedredes, tog hun ind til Byen og besøgede nogle Ærinder for at faa Tiden til